

[Ingerlise Koefoed]

at friholde ministeriet for kulturelle anliggender for regeringens bebudede rammebesparelser, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning.)

Mette Madsen (V):

Det er to korte spørgsmål til fru Ingerlise Koefoed til opklaring, inden vi går videre.

Hvis jeg husker rigtigt, sagde fru Ingerlise Koefoed et lille stykke inde i sit indlæg, at vi skulle give kulturtilbud til arbejderklassens børn. Derfor vil jeg gerne spørge: skal det kun være til arbejderklassens børn, og hvordan definerer fru Ingerlise Koefoed arbejderklassen?

(Kort bemærkning.)

Ingerlise Koefoed (SF):

Med hensyn til klassedefinitioner vil jeg henvise fru Mette Madsen til bl.a. at læse lidt hos den gamle klassiker Marx.

Jeg har ikke sagt noget som helst om, at man kun skulle give kulturtilbud til arbejderklassens børn og voksne. Jeg har sagt, at man kan opfatte det kulturpolitiske som flødeskummet på lagkagen, hvis man opfatter kulturpolitikken udelukkende som et spørgsmål om at formidle det borgerlige samfunds kulturprodukter og kulturopfattelser til arbejderklassens børn og voksne. Det er ikke min opfattelse. Det har aldrig været min opfattelse, der har ligget i en del af den kulturformidling, som man i en del år har haft her i landet, og som man har lagt i udtrykket at demokratisere kulturen. Jeg mener, det er en forkert opfattelse. Jeg mener, at nogle af arbejderklassens børn og voksne er dårligt stillet med tilbud om rammer at folde sig ud i og andre kulturtilbud; jeg siger ikke, de skal være de eneste, der skal have dem, men jeg vil prioritere dem højt.

Lasse Budtz (S):

Jeg har selvfølgelig også hæftet mig ved, at det ikke var nogen ringere end statsministeren, der ved regeringens tiltræden erklærede, at man ikke skulle vente reformer på kulturområdet, men at det også ville være forkert i en krisetid at spare på udgifterne til kulturlivet. Ja, det vil jeg nok sige!

Nu omfatter regeringens spareplaner 18 mill. kr. i 1984, 36 mill. kr. i 1985 og 54 mill. kr. i 1986. Kulturministeren har bekræftet det mange gange, finansministeren ligesådan, og minsandt om den konservative politiske ordfører, hr. Dyremose, ikke også har sagt, at besparelserne skal ledsages af en privatisering af kulturlivet.

Privatisering på kulturområdet er jo nøjagtig det samme som på alle andre områder. Det er kommercialisering og profitering og direkte asocialt, men det skal selvfølgelig indrømmes, at det falder helt i tråd med regeringens øvrige asociale politik. Man tager fra de mindrebemidlede, fra dem, der har brug for de offentlige ydelser. De velbærgede er ligeglade, de klarer sig nok.

Den liste over foreløbige besparelsesplaner, som kulturministeren har forsynet medlemmerne af kulturudvalget med, viser ganske klart, at serviceydelserne beskæres, niveaueu daler, undervisningen forringes og kvaliteten sænkes. Det er den borgerlige konservative regerings svar på spørgsmålet om kulturens placering i en krisetid.

For nu at komme andre ordførere i forkøbet skal jeg straks oplyse, at socialdemokratiets spareplan omfattede nøjagtig 19 mill. kr. på kulturministeriets budget for 1984. Det forslår dog som en skrædder et vist sted i sammenligning med, hvad regeringen har planlagt. Jeg siger med vilje »planlagt«, for jeg håber naturligvis, at det kan forhindres.

Ministeren må huske, at vi befinder os i en ny situation, netop fordi der er sparet for af tidligere regeringer, temmelig meget endda, men sandelig også fordi der oven i rammebesparelserne nu kommer de alvorlige følger af beskæringerne af bloktilskuddene. Det drejer sig ikke om, at kultur skal betale sig, og kulturministeriets budget er i øvrigt blot på 0,8 pct. af statsbudgettet. Det drejer sig om, at kulturen skal tilbydes befolkningen uden tvang og uden formynderskab af nogen art. Den er et led i en demokratisk proces, og vi må og skal forhindre, at kultur og kunst igen blot bliver en slags hobby alene for de